

El que és essencial (*Laudate Deum* i *C'est la confiance*)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Del 4 d'octubre, memòria de sant Francesc d'Assís, al 15 d'octubre, festa de santa Teresa de Jesús, el sant pare Francesc ens ha regalat dues exhortacions apostòliques: *Laudate Deum*, sobre la crisi climàtica, i *C'est la confiance*, sobre la confiança en l'amor misericordiós de Déu, amb motiu del 150è aniversari del naixement de santa Teresa de l'Infant Jesús. Ambdues exhortacions poden semblar aparentment de temes poc relacionats, però, venint com venen de la mateixa font, Francesc, papa, certament ens aboquen al que és essencial.

El Papa anomena la santa carmelita com «la doctora de la síntesi»

En *C'est la confiance*, el Sant Pare anomena la santa carmelita com «la doctora de la síntesi», ja que en ella es fa vida l'amor a Crist i als germans, volent ser en l'Església el cor, que no té altra funció que la d'estimar. Però, encara més, per la vocació sentida per ella de fer el bé més enllà de la mort: «Penso en tot el bé que podré fer després de la mort... Serà com una pluja de roses.» Per a Teresa de Lisieux l'únic que roman per sempre és l'amor. En els darrers dies de la seva curta vida —vint-i-quatre anys— expressava: «Solament puc comptar amb l'amor.» Aquesta és la realitat essencial per a tota persona humana. L'Església, tots i cada un

de nosaltres, en la nostra condició de deixebles i missioners de Crist, hem de tenir en compte que l'anunci cristià, tan necessari i valuós en aquests moments, s'ha de concentrar en el que és essencial: «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (EG, 36).

La preocupació per la cura de la casa comuna, expressada en la *Laudato si'*, és reiterada pel Papa en la *Laudate Deum*, en raó de la manca de reacció positiva de tots davant el fet que «el món que ens acull es va enfonsant i potser acostant-se a un punt de fallida». El perill de l'ús del poder humà en un creixent paradigma tecnocràtic, que oblida la realitat, el bé de les persones i la cura de la creació i que és «capaç de posar en risc la vida de molts éssers i la nostra pròpia supervivència», diu Francesc, papa, a citar una frase de Soloviev, el qual amb ironia diu: «Un segle tan avançat que li havia tocat també de ser el darrer.» El missatge essencial d'aquesta exhortació apostòlica, al meu entendre, està en les paraules finals: «*Lloeu Déu* és el títol d'aquesta carta, perquè un ésser humà que pretengui ocupar el lloc de Déu es converteix en el pitjor perill per a ell mateix.» El reconeixement de Déu creador, amb la conseqüència de ser criatures seves i, per tant, que tot és un do seu, és la premissa fonamental per a entendre el perquè de la cura de les persones i de la casa comuna.

